

Sygn. akt III Kow.582/16pr

POSTANOWIENIE

Dnia 28.09.2016r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO wS. Witold Galewski

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Marcinkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w S. – Pawła Wnuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego M. S. (S.) s. M.** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§1kkw w zw. z art.150§1 i 2kkw

postanowił:

1. odmówić **skazanemu M. S. (S.) s. M.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 3 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego P. – S. M. z dnia 21.06.2016r., sygn. akt VIII K 48/16; kary zastępczej 25 dni pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego K. P.z dnia 03.07.2012r., sygn. akt II K 239/12/P;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany M. S. złożył wniosek o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary, ze względów zdrowotnych. Podniósł, że stan jego uzębienia wymaga interwencji lekarza specjalisty z uwagi na silne bóle i trudności ze spożywaniem posiłków. Będąc na wolności chce skonsultować z lekarzami.

Wniosek nie jest zasadny.

Zgodnie z art.153§1 kkw Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art.150§1 kkw. W świetle tego przepisu wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody.

Kodeks karny wykonawczy nie definiuje pojęcia "ciężka choroba", mimo stwierdzenia w art.150§2 kkw, iż za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Definicji wskazanego pojęcia nie zawiera też art.242kkw.

Przypomnieć trzeba, że ciężka choroba nie jest pojęciem z zakresu nauki medycyny. Powyższe oznacza, że oceny stanu zdrowia dokonuje każdorazowo Sąd Penitencjarny, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie ostrości przebiegu i nasilenia procesów patologicznych, prowadzących do poważnych zmian czynnościowych i organicznych ustroju.

Stwierdzenie u skazanego ciężkiej choroby nie stanowi samoistnej przesłanki do udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary. Wystąpienie u skazanego ciężkiej choroby musi być powiązane ze stwierdzeniem kolejnej niezbędnej przesłanki. Sąd musi także ustalić, że nie jest możliwe wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym czy też w warunkach więziennej służby zdrowia, bowiem pobyt taki może zagrazić życiu skazanego

lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Zagrożenie, o którym mowa nie dość, że nie może być abstrakcyjne to musi być ustalona bezpośrednia możliwość wystąpienia takiego skutku.

Przechodząc, do realiów niniejszej sprawy zauważyć trzeba, że skazany przebywając w zakładzie karnym nie jest pozbawiony opieki lekarskiej ze strony pracowników więziennej służby zdrowia. Z załączonej do akt przedmiotowej sprawy opinii o stanie zdrowia skazanego z dnia 29.06.2016r. wynika, że rozpoznano u M. S. Koo.9: zaburzenia rozwoju zęba, nieokreślone.

Ustalono, że skazany w czasie odbywania kary był leczony stomatologicznie, a zęby które sprawiały mu problemy ze spożywaniem posiłków, zostały usunięte. Skazany może być dalej leczony w warunkach więziennej służby zdrowia.

Skazany, przebywając w warunkach izolacji więziennej, ma zapewnioną należytą opiekę medyczną, a pobyt w zakładzie karnym nie stanowi zagrożenia dla jego życia i nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia.

Uczestniczący w posiedzeniu lekarz więzienny stwierdził, że skazany może być leczony w zakładzie karnym. Obecnie został do usunięcia korzeń zęba, ale termin zostanie uzgodniony z chirurgiem szczękowym. Skazany do chirurga zostanie dowieziony. Obecny stan nie stanowi żadnej choroby, zagrożenia zdrowia czy życia skazanego.

Dodał, że skazany ma zapewnioną należytą opiekę medyczną a pobyt w zakładzie karnym nie stanowi zagrożenia dla jego życia i nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia.

Z przedmiotowej opinii o stanie zdrowia wynika, że M. S. może być leczony w warunkach więziennej służby zdrowia, a zaburzenie rozwoju zęba jakie u niego rozpoznano nie stanowi ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonanie wobec niego kary i obecnie nie spowoduje zagrożenia dla jego zdrowia i życia. Istotnym w sprawie jest również fakt, że skazany przebywa w jednostce penitencjarnej z całodobową opieką medyczną oraz ma zapewniony, w razie potrzeby, dostęp do specjalistycznych konsultacji, m.in. stomatologicznej. Jednak, w sytuacji zagrożenia życia, bądź zdrowia może w każdej chwili zostać skierowany do szpitala w warunkach powszechnej służby zdrowia.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 18.01.2006r. w sprawie II AKzw 871/05, ciężka choroba w rozumieniu art.150§1 i 2 k.k.w. przepisu to "taka ciężka choroba, która uniemożliwia wykonanie kary, to znaczy może zagrozić życiu skazanego lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo w wypadku osadzenia go w zakładzie karnym".

Nie ulega wątpliwości, zdaniem Sądu, że w niniejszej sprawie taka sytuacja nie występuje, a więc pobyt skazanego na wolności celem podjęcia specjalistycznego leczenia, nie jest zasadny.

Zgodnie z art.115§1 a kkw skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentystry oraz szpitala. Tylko w wypadku szczególnym, gdy służba ta nie jest w stanie zapewnić właściwej opieki medycznej – świadczenia zdrowotne mogą być wykonywane w innych zakładach opieki zdrowotnej.

Nadmienić trzeba, że w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających udzielenie skazanemu przerwy ze względów zdrowotnych Sąd penitencjarny może w każdym czasie udzielić przerwy z urzędu po otrzymaniu stosownego świadectwa lekarskiego lub wniosku dyrektora zakładu karnego o udzielenie skazanemu przerwy w karze.

Zważyć również w tym miejscu należy, iż przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy i rozważając zasadność jej udzielenia sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzysta przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem (vide: post. S.A. w Lublinie z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKzw 446/09).

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w C. z dnia 11.08.2016r. wynika, że skazany odbywa karę 3 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego P. S.M.z dnia 21.06.2016r., w sprawie VIII K 48/16 za czyn z art.279§1kk, art.190§1kk, art.278§1kk. Nie jest on jednak sprawcą przypadkowym, o czym świadczy jego uprzednia karalność.

Z informacji K. z dnia 2.06.2016r. wynika, że skazany był wcześniej 6 razy karany, z czego 4 razy za przestępstwa podobne, skierowane przeciwko mieniu z art.279§1kk w sprawie IIK 374/09, IIK 560/10, IIK 1054/11, z art.278§1kk w sprawie IIK 560/10, IIK 1054/11, IIK 239/12/P. Nadto, wobec skazanego czterokrotnie Sądy orzekały kary pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem, tj. w sprawach: IIK 374/09, IIK 560/10, IIK 1054/11, IIK 239/12/P. Jednak, skazany nie sprawdzał się w warunkach wolnościowych, co doprowadzało do zarządzania w stosunku do niego uprzednio orzekanych kar. Świadczy to o tym, że jest on sprawcą zdemoralizowanym a stosowane wobec niego środki probacyjne okazywały się nieskuteczne.

W tych warunkach, zdaniem Sądu, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w odbywaniu kary wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem tym bardziej jeśli uwzględni się wniosek wynikający z opinii psychologa więziennego, iż rokowania odnośnie właściwego funkcjonowania skazanego na wolności, z uwagi na nieprzepracowany problem narkotykowy, są umiarkowane. Również, w ocenie psychologa, nie można obecnie prognozować, że skazany poza zakładem karnym wykaże się dostatecznym poziomem samodyscypliny.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy uznać, że nie została spełniona przesłanka określona w art.150§1 i 2 kkw, a dotycząca ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary, uzasadniająca udzielenie skazanemu przerwy w karze. Dlatego też, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach postępowania przed sądem orzeczono na podstawie przepisu art. 626§1kpk w zw. z art.624§1 kpk w zw. z art. 1§2 kkw.